

Debata pt. "The New Asian Hemisphere: The Irresistible Shift of Global Power to the East" Kishore Mahbubani - analiza dzieła

Krótką informacją o Kishore Mahbubanim

Kishore Mahbubani jest dziekanem i profesorem praktyki polityki publicznej w Lee Kuan Yew School of Public Policy - National University of Singapore. Przez dwa ostatnie lata był wybierany przez magazyn „Foreign Policy” do grona 100 największych myślicieli świata (100 Top Global Thinkers). W grupie tej można odnaleźć nie tylko filozofów i dyplomatów, ale i

- najbardziej wpływowych polityków świata takich jak Barack Obama, Hillary i Bill Clinton, Nicholas Sarkozy, Angela Merkel,
- a także ekonomistów, np. Ben Bernanke, Nouriel Roubini, Paul Krugman, Joseph Stiglitz, Christine Lagarde.

W 2009 r. „Financial Times” zaliczył go do grona „Top 50 individuals”, którzy kształtują debatę na temat przyszłości kapitalizmu (wśród nich m.in. Obama, Wen Jiabao i Sarkozy).

Profesor Mahbubani ukończył filozofię i historię w Singapurze i w Kanadzie, przez długie lata był dyplomatą singapurskim, m.in. na placówkach w Azji Południowo-Wschodniej oraz w Waszyngtonie i w Nowym Jorku. Był szefem Rady Bezpieczeństwa ONZ w czasie prezydentury Singapuru w styczniu 2001 i maju 2002 r. Jest członkiem różnych zarządów i rad w różnych instytucjach w Singapurze, Europie i Ameryce Północnej, m.in.

- rady doradców rektora Yale ds. działalności międzynarodowej,
- Stowarzyszenia Szkół Spraw Międzynarodowych,
- Rady Doradców Globalnych premiera Indii,
- Międzynarodowego Komitetu Doradczego Uniwersytetu Bocconi,
- Globalnej Rady Światowego Forum Gospodarczego.

Jego artykuły publikowane były w najbardziej wpływowych massmediach świata m.in. w: „Foreign Affairs”, „Foreign Policy”, „the Washington Quarterly”, „Time”, „Newsweek”, „Financial Times”, „New York Times”. Jego sylwetka prezentowana była w „The Economist” czy w magazynie „Time”. Jest autorem trzech książek:

- *“Can Asians Think?”* (wydanej w dziewięciu krajach),
- *“Beyond The Age Of Innocence: Rebuilding Trust between America and the World”*,
- *“The New Asian Hemisphere: the irresistible shift of global power to the East”*.

Słowa Profesora Mahbubaniego skierowane do Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego

Książka *The New Asian Hemisphere: The Irresistible Shift of Global Power to the East* została przetłumaczona na dwanaście języków. Jest powszechnie uważana za punkt odniesienia dla tych, którzy chcą zrozumieć wschodzący Wiek Azji. Dlatego jestem bardzo zadowolony, że wybitni intelektualiści w Polsce również odkryli tę książkę. Mam nadzieję, że pewnego dnia światło dzienne ujrzy również polskie wydanie. Życzę udanej dyskusji.”

Krótką informacją o szkole kierowanej przez prof. Mahbubaniego

Profesor Mahbubani kieruje jedną z najnowszych szkół na Narodowym Uniwersytecie w Singapurze. Lee Kuan Yew School of Public Policy nosi nazwę upamiętniającą pierwszego i najdłużej sprawującego urząd (1959-1990) premiera Singapuru Lee Kuan Yewa (od 2004 r. rządem kieruje jego najstarszy syn). Szkoła powstała w 2004 r. przy pomocy Uniwersytetu Harvarda (John F. Kennedy School of Government). W pierwszym roku studiowało tam 40 osób. W ciągu kilku lat stała się jedną z najlepszych szkół polityki publicznej na świecie, a liczba studentów zwiększyła się – mimo kryzysu – ponad 10-krotnie. Obecnie zaś pomaga w założeniu szkoły polityki publicznej w Kazachstanie.

Studiują na niej osoby z 55 krajów, a Singapurczycy są w zdecydowanej mniejszości. Wśród studentów są zarówno osoby po maturze, jak i urzędnicy z różnych krajów (w dużej mierze z Chin), a także doktoranci z wielu krajów regionu oraz z USA. Szkoła ta jest jednocześnie centrum edukacyjnym dla rządów różnych krajów regionu. W przeważającej mierze zatrudniona w niej kadra zdobyła dyplomy doktorskie w Stanach Zjednoczonych. Uczelnia jest bardzo nowoczesna, świetnie wyposażona. Choć studenci mają tam jedynie 4-6 przedmiotów w semestrze, to ogrom zadawanych im prac sprawia, że nie mają czasu na nic innego, jak tylko studiowanie.

Do LKY School of Public Policy z wykładami przyjeżdżają urzędujące głowy państw oraz inne, znane osobistości. Przykładowo ostatnio gościli tam: Philipp Hildebrand – b. szef Szwajcarskiego Banku Narodowego (17 IX), Tony Blair (17 X), premier Francji Jean-Marc Ayrault (18 X), Kofi Annan (31 X), Amory Lovins – jeden z 100 Top Global Thinkers (14 XI). 8 listopada br. swój wykład pt. „Can Business Cycles Predict the Unpredictable? A Tale of the Black Swan, the Ancient Drama and the Green Island” wygłosił tam dr Krzysztof Piech ze Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie.

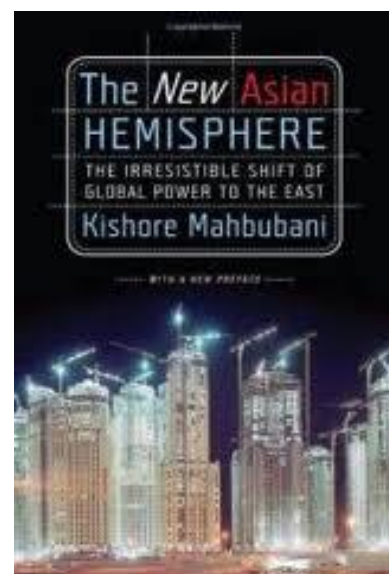
Zdjęcia z prof. Mahbubanim

<https://www.dropbox.com/sh/br5w2lxatwz8m3w/XtiBIKmbWK>

O książce „The New Asian Hemisphere”

„Przez dwa stulecia Azjaci byli obserwatorami historii świata, reagując bezwolnie na wpływy handlu, myśli i potęgi Zachodu. Ta era się skończyła. Azja wraca na środek sceny zajmowanej przed 18 stuleciami przed powstaniem Zachodu.

W roku 2050, trzy z największych światowych gospodarek będzie pochodziło z Azji: Chiny, Indie i Japonia. W „The New Asian Hemisphere” Kishore Mahbubani twierdzi, że zachodnie umysły muszą wyjść poza ich „Wygodną Strefę” i przygotować nowe mapy umysłowe, zrozumieć powstanie Azji. Zachód, jak mówi, musi dobrowolnie podzielić się władzą z Azją poprzez rezygnację z automatycznej dominacji w globalnych instytucjach od MFW do Banku Światowego, od G7 do Rady Bezpieczeństwa ONZ. Tylko wtedy nowe azjatyckie potęgi odwzajemnią się, stając się odpowiedzialnymi interesariuszami stabilnego porządku świata.”

Wybrane recenzje książki "The New Asian Hemisphere"

„Jego teza jest taka: rozwój Azji jest dobry dla świata, o ile zachodni przywódcy będą to akceptować. Zakłada, że kraje takie jak Pakistan, Iran i inne będą wzorować się na modelu prezentowanym przez Indie i Chiny i że Azja nie ma interesu w zagrażaniu porządkowi świata ustanowionemu po II wojnie światowej, z którego czerpała wiele korzyści. (...)

Autor omawia trzy możliwe scenariusze:

1. marsz Azji ku nowoczesności,
2. zamknięcie w fortecy oraz
3. triumfu Zachodu.

Wyjaśnia, dlaczego środkowa opcja, w której Zachód odbudowuje silne bariery handlowe, jest rozwiązaniem, w którym każda strona traci; ponadto ostrzega, że trzeci wariant, w którym kraje Wschodu poddają się politycznej i gospodarczej dominacji Zachodowi, jest niebezpieczną iluzją.

Mahbubani twierdzi, (...) że w większości Azjaci wreszcie zrozumieli, wchłaniają i realizują najlepsze praktyki Zachodu w wielu obszarach, a ponadto tworzą nowe wzorce współpracy, których nie widziano na Zachodzie.” – Lothar Katz (Leadership Crossroads)

* * *

„To nie jest sucha książka naukowa. To antyzachodnia polemika, mająca na celu poruszyć i obudzić Amerykanów i Europejczyków, co z pewnością jest w stanie osiągnąć”. – The Economist

* * *

„Zaskoczeniem dla mnie było to, że Kishore Mahbubani odszedł od starej litanii Lee Kuan Yewa i innych, tzn. że azjatycki sukces gospodarczy wynika z tradycyjnych, konfucjańskich wartości. Przeciwnie, twierdzi, że Chiny, Indie i inni naśladują Japonię stosując „Siedem filarów”, które były podstawą wzrostu Zachodu kilka wieków wcześniej. Tych siedem filarów to:

1. **wolna gospodarka** (możemy oczekiwać Adama Smitha w panteonie przyszłości Azji!);
2. **nauka** (ogromny skok w przód; cytując Rajiva Gandhiego: lepszy drenaż mózgow niż mózg w błocie¹);
3. **merytokracja / równe szanse** – trend, która wymaga pokonania ogromnych przeszkód, ale jest wyraźnie widoczny;
4. **pragmatyzm** (zapewne eufemizm kopiowania);
5. **kultura pokoju** (może być trudno w to uwierzyć wielu osobom na Zachodzie);
6. **praworządność** (bynajmniej do tej pory nie osiągnięto stanu docelowego);
7. **edukacja**.

Jeśli ma rację, przyjęcie zachodnich wartości będzie wykraczało daleko poza kopiowanie toreb Gucciego i koszulek Lacoste. W tym sensie nie byłbym zaskoczony, gdyby idee te nie zyskały popularności w Azji oraz na Zachodzie. Brak ich poparcia na Zachodzie związany jest z jego krytyką eksportu demokracji do krajów, które nie są na to gotowe. Oraz oczywiście z jego krytyką sposobu, w jaki Zachód dominuje w międzynarodowych instytucjach i stosuje podwójne standardy.

Dlaczego nie jesteśmy zadowoleni z tego, że Azjaci podążają za naszym przykładem? Bo to oznacza utratę władzy – jasne i oczywiste.” – H. Schneider

¹ Gra słów: „better brain drain than brain in the drain”.